

ՔԱՆԱՍՏԵՂԵԱԿԱՆ

ԵՍ ՈՒԶԵՑԻ ՈՐ ԱՆՈՆՔ...

ԽՈՒՄՔԻՆ

Ես ուզեցի հոգելին, մըսերմանալ սրտում.
 Բացուիլ սրղո՛ւն՝ խաղերէն, ծերունիին, ամէնքին.
 Մէկուն ժրպիւլ, գորովիլ, միւսին խօսիլ երազէն,
 Ըլլալ եղբայրը ասոր, ու հայրն անոր լայնասիրտ:

Ես սրտումն ուզեցի համանը ազը ապրիլ.
 Ու հաւաքել քաֆնը ւած շեշերը քարմ լաւերուն,
 Ճառագայթովը կեանքին զանոնք բերել ֆոլէ ֆոլ,
 Որ սրտումն վիրաւոր, ա՛լ չարիւնի երգը հին...:

Ես ուզեցի նաւոսել սիրուած սրտերը բոլոր.
 Ըլլալ հեռո՛ւն, առանձին, սակայն մօտիկը անոնց,
 Անոնց մութին ջահը տալ, իսկ մութիս մէջ, լո՛ւռ՝ այրիլ
 Յանուն սիրոյ լիութեան, երջանկութեան, երազին...:

Ես ուզեցի որ անոնք մարմիններու մէջ փառող
 Հոգի մը մէկ ունենան, նոյն ձեւերէն առած կեանք...
 Որ՝ զօրանան իրարմով, ու զօրացնեն ալ քիչ քիչ,
 Ա՛յնպէս ներմակ այն հոգին, խենթ, տալահար այս խումբին...:

Դեռ ուզեցի որ անոնք... եւ ի՞նչ, դժբա՛խտ, հիմա, ես,
 Զրհասկցուած իդներուս երբ ընդմէջէն մին՝ զաւեւտ,
 Միւսը՝ քրմայք միմիայն կը դարձնեն ինծի ետ,
 Ըսես քէ իմըս ըլլար — խա՛ղը՝ կեանքին, երազին:

Բայց տակաւին կ'ուզեմ ես...:

1942

ԱՆԵԼ

